

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 296

Barcelona, Abril 1968

Preu : 2 pts

¡Fem del 30 d'abril

i del Primer de Maig

PREPARANT LA JORNADA

Madrid ha donat la primera campanada: l'Assemblea Provincial de la Metal·lúrgia reuneix el 24 de març un miler de representants del Metall per a discutir la Carta Reivindicativa de llur Ram i donar compte de la Reunió General de Comissions Obreres d'Espanya; el dia 1 d'abril, una nova assemblea del Metall és reprimida per la policia... La premsa passa a publicar comunicats diaris de "La Situación Laboral en Madrid", on la mobilització de les gran fàbriques en defensa del centenar de treballadors i dirigents obrers detinguts ha estat instantània: "Boetichier y Navarro", "A.E.G. Ibérica de Electricidad", "Pegaso", "Marconi", "Standard", "Perkins"... Els aturs, plantes, protestes, documents amb centenars de firmes reclamant l'alliberament dels detinguts i afegint en molts casos el plantejament de les reivindicacions obreres més urgents, han obligat el Govern a deixar anar a gairebé tots els detinguts: La repressió, afirmen clarament les accions dels treballadors madrilenys en rèplica al primer intent intimidatori de Camilo Alonso Vega, no ens impedirà fer del 30 d'abril i Primer de Maig grans jornades de lluita per les nostres reivindicacions.

La preparació de la Jornada de Lluites està també en marxa a casa nostra. La Crida de les Comissions Obreres ha començat a circular profusament per la capital i les comarques, als llocs de treball i les barriades. En general, els informes que ens van arribant parlen d'un seriós esforç de mobilització, de superació en el treball d'organitzar i unir els obrers dins les mateixes empreses, en els llocs de treball; d'estendre i reforçar les Comissions Obreres a través de les reunions i assemblees a les fàbriques i barriades, asse-

(passa a p. 2)

HONOR A L'HEROI DEL COSMOS

TREBALL s'uneix al dolor universal per la mort tràgica de YURI GAGARIN, primer peoner de l'espai i símbol del poble soviètic que construeix el comunisme

grans dies de lluita obrera i democràtica!

La reunió general de representants de Comissions Obreres celebrada recentment ha decidit convocar els treballadors de tot Espanya a una JORNADA DE LLUITA pel proper 30 d'abril, que es projecti i culmini en la celebració del Primer de Maig, diada internacional dels treballadors.

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya ha fet seu aquest acord i ha cridat els treballadors i l'opinió pública de Catalunya a «...preparar mitjançant la lluita reivindicativa i l'acció de cada dia les condicions més favorables per a l'èxit de la JORNADA DEL 30 D'ABRIL I LA CELEBRACIO DEL PRIMER DE MAIG.»

Les Comissions Obreres entenen que la JORNADA DE LLUITA ha de celebrar-se realitzant a les empreses aturs d'una hora de durada al finalitzar la jornada laboral i mitjançant l'organització, a la sortida del treball, de marxades i manifestacions cap als Sindicats Verticals i altres llocs de concentració que fixaran les Comissions Obreres de cada localitat.

En la Crida que la Comissió Obrera Nacional de Catalunya ha fet pública, s'aconsella l'organització prèvia d'amplies assemblees de treballadors a les empreses, per Rams d'indústria, en els barris i localitats, a fi de discutir i acordar democràticament les formes de participació a la JORNADA. A la vegada, el document invita a tots els qui recolzen la lluita dels treballadors «...a marxar junts en la gran JORNADA del 30 d'abril i en la celebració del Primer de Maig, DIA D'ACCIO NACIONAL de tots els qui a Espanya lluitem pel treball, la llibertat i la justícia.»

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya recolza decididament les decisions preses per les Comissions Obreres; crida els comunistes catalans a ésser els organitzadors més actius, abnegats i entusiastes de les accions acordades i invita a obrers i empleats, a tècnics i professionals, a estudiants i intel·lectuals, a camperols i empresaris modestes, a recolzar-les i secundar-les per tots els mitjans a llur abast.

L'aggravació de la crisi econòmica, l'increment de la repressió i la proliferació de les mesures governamentals tendents a reforçar el caràcter feixista del règim, fan necessària la protesta unànime de tots els perjudicats per la continuació de la dictadura, de tots els qui desitgen un canvi democràtic.

La JORNADA DE LLUITA expressarà la protesta obrera i popular contra l'atur, la congelació de salaris i la carestia de la vida; contra la Llei Sindical de Solís, contra la destitució dels càrrecs sindicals electes i contra totes les mesures de repressió que colpejen el moviment obrer i estudiantil, contra la pervivència d'un règim dictatorial feixista odiat pels pobles d'Espanya i repudiat per l'opinió mundial. Serà una JORNADA DE LLUITA per treball per a tots, per una assegurança d'atur equivalent al cent per cent del salari real, per un salari mínim de 300 pessetes i l'escala mòbil, per una Universitat per a tots i la democratització de l'ensenyança, per una autèntica reforma agrària que entregui la terra a aquells qui la treballen, per l'alliberació dels dirigents obrers i estudiantils empresonats i l'amnistia, pel dret de vaga, per les llibertats sindicals i democràtiques.

La Jornada serà, així mateix, un acte d'afirmació del dret dels pobles de Catalunya, Euskadi i Galícia a gaudir de llurs llibertats nacionals.

Participant massivament a la JORNADA DE LLUITA del 30 d'abril i a les commemoracions del Primer de Maig, els obrers de Catalunya manifestaran llur consciència d'ésser a la vegada part integrant de la classe obrera única de tot Espanya i avantguarda aguerida de la lluita del poble català per les seves llibertats democràtiques i nacionals. A la vegada, ratificaran llur solidaritat internacionalista amb els treballadors de tots els països, amb l'heròic poble del Vietnam i amb totes les forces que en el món combaten contra l'imperialisme, per la pau i la independència nacional, per la democràcia i el socialisme.

Treballadors! Poble de Catalunya!

Inspirant-nos en l'exemple donat per Madrid i Terrassa durant la Jornada del 27 d'octubre darrer, ¡FEM DEL 30 D'ABRIL I DEL PRIMER DE MAIG DOS GRANS DIES DE LLUITA OBRERA I DEMOCRATICA!

EL COMITE EXECUTIU DEL PARTIT
SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

6 d'abril del 1968.

CRIDA DE LES COMISSIONS OBRERES

A TOTS ELS TREBALLADORS DE CATALUNYA

I A L'OPINIO PUBLICA EN GENERAL

"...La Comissió Obrera Nacional de Catalunya fa seus els acords i resolucions de la Reunió General (de representants de Comissions Obreres d'Espanya) i crida a tots els treballadors, a l'opinió pública en general, a tots aquells que se senten afectats per l'actual situació, a preparar mitjançant la lluita reivindicativa i l'acció de cada dia, les condicions més favorables per al èxit de la JORNADA DEL 30 D'ABRIL I LA CELEBRACIO DEL PRIMER DE MAIG..." diu la Crida que les Comissions Obreres fan circular profusament pels centres de treball i els barris de la capital i de les comarques.

Després d'examinar la greu situació econòmica a que es troba abocada la classe obrera per la política del règim, de denunciar les persecucions contra els veritables representants dels treballadors i la repressió, el document subratlla que "...el camp de la lluita i la protesta s'amplia. La classe obrera, després del 27 d'octubre, intensifica l'acció. Les vagues de minaires d'Astúries,

PREPARANT LA JORNADA

(ve de p. 1)

gurant l'amplia discussió dels problemes i la decisió democràtica de les accions a emprendre.

Tenim fins ara notícia de l'assemblea de Químiques i Varis que reuní el dia 24 de març 150 treballadors del Ram de l'Alimentació, del Born, d'Hosteleria, de la CAMPSA, dels serveis de l'IBM, dels Laboratoris Viñas, empleats de comerç i altres obrers i obreres invitats a assistir a l'assemblea: Una de les conclusions; participar a la Jornada de Lluites del 30 d'abril i a les commemoracions del Primer de Maig.

A Terrassa, l'Assemblea General de les Comissions Obreres del barri de Sant Pere, amb uns 300 treballadors presents, aproba la realització de la Jornada, i igualment ho decideix per unanimitat l'Assemblea d'enllaços sindicals del Ram d'Electricitat, que passen unànimement a preparar llurs respectives participacions.

A Gavà, les parets han servit de cartellera per a afirmar públicament la decisió dels treballadors de prendre part a les accions de la Jornada: la Guardia Civil ha estat mobilitzada en patrulles nocturnes per a evitar noves pintades.

Els treballadors de la SEAT, en lluita per llurs pròpies reivindicacions, han discutit la crida de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya i decidit passar a preparar concretament la participació a la Jornada de la gran empresa de l'automòbil. Altres reunions i assemblees estan convocades o anunciades.

Una part de la mobilització en curs ve expressada per les accions que s'estan produint, algunes d'elles exemplars com aquesta Assemblea del 24 de març dels treballadors del barri del Torrent de la Maurina, a Terrassa: La Guardia Civil volia obligar la gent a tancar-se dins les cases sota l'amenaça de les metralleres, i detingué quatre treballadors: davant la mobilització que es produí —l'assemblea es transformà en la pràctica en manifestació al carrer— i que els

dels metal·lúrgics de Sevilla i Pamplona, dels treballadors de la Construcció de Cadis i Jerez de la Frontera, dels portuaris de Las Palmas; els aturs, concentracions i manifestacions del Baix Llobregat, Barcelona, Sabadell i Terrassa; les protestes dels enllaços, jurats i vocals socials a tot el país, són accions que van marcant el camí a seguir.

"La Comissió Obrera Nacional de Catalunya crida a tots els treballadors a mobilitzar-se per a preparar la protesta; a celebrar assemblees àmplies als centres de treball, assemblees de Ram, de barriada i generals, a fi de fer avançar la lluita i donar la resposta davant la situació creada. La nostra resposta ha d'éser unànime, clamorosa i contundent. No podem esperar cap miracle dels capitalistes ni del Govern. Front a llurs plans; la unitat més àmplia i la lluita més intensa."

"La situació actual i les perspectives que es perfilen fan necessari passar a l'ofensiva..." subratlla la crida, que ofereix a continuació les consignes reivindicatives que presidiran la Jornada de Lluites, econòmiques, polítiques, solidàries amb els treballadors i dirigents obrers empresonats arreu d'Espanya, per expressar, finalment "...la nostra solidaritat i recolzament a la lluita dels estudiants. Saludem a tots els qui recolzen la lluita dels treballadors i els cridem a unir llurs reivindicacions i a marxar junts en la gran Jornada del 30 d'abril i en la celebració del Primer de Maig, DIA D'ACCIO NACIONAL de tots aquells que a Espanya lluitem pel treball, la llibertat i la justícia..."

Siguem el document, que porta data del mes de març 1968, les Comissions Obreres de BARCELONA, TERRASSA, SABADEL, BAIX LLOBREGAT, LLEIDA, TARRAGONA, MATARO, VILANOVA I LA GELTRU, BLANES, BADALONA, SARDANYOLA, CALELLA, GIRONA, HOSPITALET, i representants obrers de TORELLO, SALLEN, RUBI I SANT CUGAT.

treballadors d'altres barriades acudien i plantejaven que si no tornaven abans de les sis de la tarda els detinguts anirien a buscar-los allà on es trobessin, aquests foren deixats anar.

Una altra acció significativa de l'ambient i les possibilitats que existeixen la constitueixen dues "manifestacions-llampec" dels joves de les C.O.J.; de sobte, a les 11 del matí, a la Plaça del Virrei Amat (Verdun), els xicotets aixecaven unes pancartes amb consignes al·lusives i començaven a desfilar per la plaça; aviat s'unien a ells part dels viants i durant uns vint minuts prop de buescents persones manifestaven així en aquell centre obrer. L'escena es reproduïa a la una de la tarda a Hospitalet, davant del Cine Navarra on, no ja dues-centes sinó prop d'un miler de persones s'unia als manifestants...

En aquestes darreres setmanes s'han registrat accions diverses a la ENASA, la ELIZALDE, la FLEK, la FABRE, ultra les ja referides de la SEAT, accions a través de les quals es precisen les reivindicacions concretes de cada lloc i que reafirmen l'encert de la plataforma reivindicativa formulada cara a la Jornada per la Comissió Obrera Nacional de Catalunya.

Però a més, a través d'elles es concreten avanços visibles en el creixement i consolidació de les Comissions Obreres a nivell de fàbrica i de barriada, el recurs a assemblees cada vegada més àmplies, més obertes i mobilitzadores. I aquest és el camí que els comunistes afirmen més viable, més emprenedor, per a passar a cada vegada més elevades lluites; les que exigeix l'evolució de la crisi del règim i les necessitats i possibilitats del moviment obrer.

A LA S.E.A.T.

ATURS, TREBALL LENT,
ASSEMBLEES, PLATAFORMA
REIVINDICATIVA
RECOLZADA AMB MES
DE CINC MIL SIGNATURES

"Organitzem
a la nostra empresa
la Jornada del 30 d'abril!"

Heus aquí una exemplar mostra de la lluita dels treballadors de la gran factoria automòbil de la nostra ciutat; la crida de les seves Comissions Obreres a tots els treballadors de l'empresa, de la qual reproduïm amplis extractes a continuació:

"Companys de S.E.A.T.! L'acció empresa pels treballadors de la cadena del 600, del 850 i muntatge de motors, ha fet retrocedir l'empresa en el seu intent d'incrementar la producció i baixar el rendiment, reduint així els nostres salaris", comença la fulla, que a continuació denuncia determinades maniobres divisionistes: "Es falsa i hipòcrita l'acusació de col·laboracionisme que es fa a la iniciativa dels obrers de la S.E.A.T. quan, amb llurs escrits i firmes col·lectives posen de manifest les reivindicacions més sentides, exigint a través d'una Assemblea General, i no "pujant a dialogar" amb la Direcció, la seva immediata sol·lució; aquests documents de firmes col·lectives faciliten i creen la unitat per a accions més decisives, com el desenrotllament de la lluita ens està demostrant."

Després de sortir en defensa d'alguns companys del Jurat, la fulla subratlla: "...Els treballadors de S.E.A.T. tenim greus problemes a resoldre (...); Mitjançant les accions parcials empreses ja a S.E.A.T. a través d'aturs, concentracions, treball lent, assemblees en els diferents tallers i seccions, és com imposarem les nostres reivindicacions incorporant a la lluita a tots els treballadors de l'empresa; aquest és el nostre camí i no l'enfrontament amb els cossos de vigilància i policia tal com proposen els autors d'aquestes octavilles que intenten usurpar el nom de Comissions Obreres de S.E.A.T."

Finalment, i després de resumir les principals reivindicacions del moment, la fulla passa a tocar el problema central d'aquestes setmanes: "La C.O. de S.E.A.T." anuncia, "havent estat representada a l'Assemblea General de Comissions Obreres de tot Espanya... fa seus tots els acords presos, entre els que destaquen: el 30 d'abril com Jornada Nacional de Protesta (...). La celebració de l'1 de Maig, festa dels treballadors, amb la concentració massiva d'obers i altres capes democràtiques de la població."

"Companys", acaba la fulla, "Organitzem a la nostra empresa la Jornada del 30 d'abril i l'1 de Maig, lluitant des d'ara per les nostres reivindicacions. Desenrotllem en tallers i seccions les nostres Comissions Obreres!"

UNA VICTORIA I UN EXEMPLE

El 27 de novembre, el Consell d'Administració de la "Rockwell Cerdans", de Gavà, anunciava al Jurat d'Empresa que anava a presentar expedient de crisi.

La notícia s'estengué per tota la comarca com una reguera de pólvora. I junt a l'anunci de l'expedient de crisi arribaven notícies de la reacció combativa dels 600 treballadors de la Cerdans amenaçats d'acomiadament, la lluita dels quals, al cap de quatre mesos, ha acabat amb la seva victòria.

Des del primer dia, els treballadors de la Cerdans han dut a terme aturs parcials, han enviat delegacions d'obrers a la direcció i al Sindicat, han celebrat assemblees, han mobilitzat a llurs famílies al davant de la fàbrica, han recabat la solidaritat dels seus germans de classe, en una paraula; han lluitat, comprenent que aquesta era l'única alternativa per a no ésser llençats al pacte de la fam. Incansablement, els treballadors expedientats explicaven als obrers d'altres empreses i a la població els motius del seu just combat. Conscients que aquest podia ésser llarg i difícil, utilitzaren quantes vies legals permetien estendre la protesta i la lluita, tant dins la mateixa empresa com fora d'ella.

En un uniforme del Jurat, que jugà un gran paper en la popularització del conflicte, després de denunciar amb xifres i arguments l'escàndol de la situació de l'empresa (en la qual té una molt important participació el

CINC MILIONS DE PESSETES D'AJUTAL P.S.U.

La campanya d'ajut al P.S.U. segueix marxant a bon pas. Gairebé la totalitat dels membres dels Comitès de les Comarques 20, 15 i 10, del Comitè de Barcelona i de varis Comitès de Cel.lula, s'han sumat al compromís de donar, tot al llarg de l'any, una aportació personal de 3 000 pessetes. Una important organització de l'exili ha editat una tarja per entregar als amics que contribueixin a la Campanya, en la distri-

NOUS COMPROMISOS D'ORGANITZACIONS LOCALS O COMARCALS

Comarca de Tg.	75 000 pts.
Comarca de Ts.	150 000 pts.
Comarca de Rs.	25 000 pts.
Comarca 22 (pro)	50 000 pts.

QUANTITATS REBUDES

Comarca Baix Ebre —T—	7 300 pts.;	Comarca Baix Ebre —A—	1 800 pts.;
Jordi	500 pts.;	D'un matrimoni simpatitzants de Barcelona	500 pts.;
Dos simpatitzants de Barcelona	200 pts.;	C.C. (primera entrega a compte)	12 530 pts.
TOTAL LLISTA No 2:	22 830 PESSETES.	TOTAL GENERAL:	98 818 PESSETES.

capital americà) es deia: "...els obrers, totalment aliens a aquesta situació, no estem disposats a pagar-la".

Dia rera dia, com un sol home, obrers, administratius, tècnics, han lluitat estretament units. "...L'empresa —deien el mes de gener— no fa distincions entre el personal de la plantilla, sinó que pren decisions per a tots en bloc; i en bloc hem de reaccionar."

L'acció dels expedientats es desenrotllà amb tenacitat, però la solidaritat activa al seu entorn ha estat, sense lloc a dubtes, un dels factors decisius de la victòria.

Als tres dies d'haver estat anunciat l'expedient de crisi, els 500 treballadors de l'em-

bució de la qual tarja s'ha establert una interessant i útil emulació. El Comitè de la Comarca 40 ha organitzat una sessió de cinema a benefici de la Campanya. A la Comarca 15 s'ha fet, amb la mateixa fi, una festa amb ball per als joves la qual, posat que ha constituït un èxit, projecten repetir varies vegades durant el transcurs de l'any. I les iniciatives segueixen augmentant...

CLASSIFICACIO PER QUANTITATS REBUDES: (organitzacions locals i comarcals)

1. Barcelona, llista 2 de 1068; 25 035 pts.
2. Barcelona, entregues individuals.

CLASSIFICACIO PER QUANTITATS REBUDES (organitzacions locals i comarcals)

1. Barcelona, llista 2 de 1968; 25 035 pts.
2. Barcelona, entregues individuals: 1 900 pts.
3. Baix Ebre (A i T): 14 348 pts.
4. Lleida (ciutat): 7 580 pts.

Preguem als Comitès que enviïn, amb els diners, les dades d'allò que aporta cada Cel.lula i els cinc militants que més es destaquin, doncs volem publicar classificacions per Cel.lules i individual.

L'EXEMPLAR LLUITA DELS ESTUDIANTS

Els crits de Democràcia SI!, Dictadura, NO! Llibertat!, dels estudiants de Sevilla, Saragossa, Pamplona, La Laguna, Bilbao i València, a principis de març obrien una nova onada de manifestacions i vagues arreu d'Espanya, expressió d'activa solidaritat envers els vuit delegats detinguts a la VI Reunió Coordinadora Preparatòria celebrada a Sevilla.

Les escoles de Comerç i la facultats de Farmàcia començaren, practicament al mateix temps, una vaga indefinida per llurs reivindicacions professionals.

El 12 de març, a Barcelona, més de mil estudiants celebraren a l'Aula Magna de Filosofia i Lletres el II Aniversari de la Constituent dita "de Sarrià".

Madrid seguia en la bretxa, en el seu lloc capdevanter.

Març, però, serà dominat, sobretot, per la gesta dels estudiants de Santiago de Compostela.

Durant tres dies i tres nits, fins a 1.200 estudiants, tancats dins de la Universitat, reclamaren la dimissió d'Ocón, Degà de Ciències, el reconeixement dels representants estudiantils, la readmissió dels delegats expulsats i la immunitat acadèmica per a tots els alumnes reunits.

Expulsats per la policia la matinada del dia 13, els estudiants sortiren cantant el "Gaudemus Igitur" i "Venceremos nos" (cançó de Joan Baez traduïda al galleg), himne avui dels estudiants de Santiago.

La premsa local, que ha informat a tota plana, amb fotos i tot, diu: "...Els veïns contemplaven des de les finestres, admirats, un espectacle inaudit en aquesta ciutat..."

Els 5.000 estudiants gallegos, per la seva unitat, fermesa i intel·ligent actuació, s'han guanyat l'admiració i solidaritat de l'opinió pública. La seva gesta és ferment d'unitat del poble galleg.

El Consell de Ministres del 22 de març

pujà un graó més de l'escalada represiva. L'escalada combativa fou immediata; assemblees, vagues i manifestacions a Madrid, Santiago, Sevilla, València, Salamanca, Valladolid, Saragossa, Bilbao, Barcelona... Molts catedràtics i professors es solidaritzaven amb llurs alumnes protegint-los de les càrregues policíques.

Els estudiants, amb les seves lluites cada vegada més àmplies i combatives, són més forts que totes les mesures d'assimilació i de repressió emprades per les autoritats acadèmiques i governatives; es parla de les dimissions de Lora Taayo, Isidoro Martín, Ocón; "ABC" escriu que el problema universitari ha fet dues "víctimes": Lora Tamayo i Alonso Vega. La lluita conseqüent dels estudiants fa tontrollar el Govern, confirmant que llurs accions "... tenen àmplia implicació social i política..."

Les universitat de Madrid, Sevilla, València; les facultats de Medicina de Salamanca, Valladolid i Saragossa, són tancades; la vaga més important de la guerra ençà continua a Santiago de Compostela sota el lema "Units, vencerem!"

A la Ciutat Comtal, assemblees de Facultat i de Centre, i una Assemblea de més de mil estudiants, seguides de manifestacions, reafirmen la solidaritat de Barcelona i reclamen la dimissió del Rector-policia García Valdecasas (3.000 expedients individuals en tres anys i expulsió de gairebé un centenar de professors en el mateix període), que té la pretensió de "mantenir la disciplina".

La "crisi universitària", clar reflexe de la crisi nacional imperant, és total.

A través d'aquest gran moviment de masses s'avança vers la constitució del Sindicat Democràtic —Sevilla n'és un exemple— representatiu de tots els estudiants, primer i ineludible pas cap a la creació del Sindicat Democràtic dels Estudiants d'Espanya.

presa "Metron", de Viladecans, es solidaritzaven amb els seus companys de la Cerdans. Seguiren, amb diverses accions, la "Moltex Pirelli", "Soler y Almirall", "Siemens", "Matacàs", "Radiadores Roca", i altres. Els locals de la C.N.S., ocupats per centenars de treballadors, serviren de tribuna per a proclamar el "...dret a adoptar una altra actitud fora dels tràmits legals, en defensa dels llocs de treball..." i per a desemascarar enèrgicament les promeses dilatòries i demagògiques dels jerarques. Pels carrers de Gavà i Cornellà s'ha desfilat repetides vegades cridant "Acomiadaments, NO!", "Volem treball!", "Visquen les Comissions Obreres!".

El triomf assolit és el resultat de la lluita ferma i unida dels treballadors, recolzats i sostinguts per un ampli moviment de solidaritat el qual, en alguns casos, depassà el marc de la comarca com ho demostra la declaració solidària publicada per l'Associació de Quadres i Tècnics, i altres manifestacions de simpatia i recolzament.

L'experiència ha demostrat a aquells qui encara podien tenir-ne el dubte, que els llocs de treball poden ésser defensats. Els obrers de la Cerdans, donant proves d'una elevada consciència, lluitaren segurs de la seva força i el triomf els ha donat la raó.

El valor i la vigència de l'exemple de la Cerdans radica que en una situació semblant o idèntica s'hi troben milers de treballadors. Aquest és el cas dels 270 expedientats de la "Pegaso", dels 300 treballadors de "Fomento y Construcciones" de Vilanova i la Geltrú, dels treballadors acomiadats de "Tarrasa Industrial" i dels 180 de "Sala y Badrina", de Terrassa, amenaçats d'acomiadament... i de tantes i tantes altres empreses que ens és impossible enumerar. El Comitè Executiu Sindical, reunit recentment, reconeix que el 22 de març hi havia a la "província" de Barcelona, en atur forçós controlat, 21.521 treballadors. Aquestes xifres, però, són escandalosament inferiors a la realitat. Sense acudir a altres fonts que les oficials, recordem que a "La Vanguardia" del 30 de gener ja es deia que l'atur real abastava a 40.000 persones a la "província", "...amb tendència a augmentar...". Avui, la "tendència" és una realitat consumada.

La defensa dels llocs de treball, en aquesta situació, és una de les reivindicacions més sentides per la que han de mobilitzar-se i lluitar units els treballadors. Com diu la crida de les Comissions Obreres de Catalunya per a les jornades del 30 d'abril i Primer de Maig, "...no podem esperar cap miracle ni dels capitalistes ni del Govern. Front a llurs plans, la unitat més àmplia i la lluita més intensa...". I ara podriem afegir: seguint i inspirant-nos en el camí seguit pels treballadors de la Cerdans, de Gavà, que és el camí de la victòria.

“ La derrota americana és ja evident ”

Aquesta afirmació, feta en la declaració oficial del Govern de la R.D.V. en resposta al discurs de Johnson del 31 de març, expressa la situació creada per l'ofensiva del Tet entre les forces ianquis al Vietnam, els titelles de Saigon i forces del sud fins ara neutres o mig col·laboracionistes, l'opinió pública mundial i, sobre tot, en la pròpia societat nordamericana.

El periodista Max Frankel escrivia des de Washington el 7 d'abril: “Fa una setmana que Johnson renunciava a la Presidència per quatre anys més, a fi de reprendre el poder pels deu mesos que li queden” (“The New York Times”). Aquestes paraules, als vuit dies de la declaració de Johnson i als dos de l'assassinat de Luther King, expressen la magnitud de la desfeta de la política de l'imperialisme ianqui al Vietnam.

La nota oficial de la R.D.V. qualificà l'esmentada declaració de... “fracàs i, a l'ensens, de maniobra pèrfida del govern U.S.A. amb l'intenció d'apaivagar l'opinió pública”. Els fets donen la raó als vietnamites: FRACAS I MANIOBRA. Maniobrar per a salvar-se del fracàs o, al menys, per amagar-lo. Independentment dels calculs de Johnson i els botafocs del Pentagon, és evident que les coses —ni als EE.UU. ni a Saigon— ja no poden romandre com eren abans del 31 de març i que ja aleshores havien evolucionat rapidament a favor de la causa del Vietnam. La coratjosa i eficaç ofensiva dels patriotes vietnamesos del Nord i del Sud havia produït desfetes militars, polítiques i psicològiques als agressors i llurs còmplices, les quals feien forat en la consciència nacional dels EE.UU. per a fer-lo comprendre que l'única sortida possible per a ells és: la negociació. Tota la campanya electora n'era profundament marcada i tots els problemes interiors n'erent afectats i agreujats. L'assassinat de Luther King descobria encara més el pús de la llaga. Mai no s'havien sentit els nordamericans més aïllats, acorralats i rebutjats pel món. Mai no havia estat més coent la necessitat de “canviar l'orientació de la política de llur govern”.

L'acceptació per part d'Hanoi de la proposta de prendre contacte amb un representant U.S.A. “en vistes a determinar la fi incondicional dels bombardeigs i altres actes de guerra contra la R.D.V., a fi que puguin començar les converses” dificultava un intent de maniobra. Per altra banda palesava la sinceritat de pau dels vietnamesos, pau per a ells i per al món. En situació política i militar favorable, la R.D.V. donava una lliçió de serenitat política i d'humanisme. El document és d'una importància històrica capital. L'estudi de cada una de les idees que conté permet de comprendre els motius de la inevitable ensorrada de “l'estratègia de l'escalada”, les seves causes polítiques i ramificacions internacionals, factors aquests que els vietnamites no han menyspreuat en cap moment, damunt els quals han influït i segueixen influïnt amb llur resistència, organització, prudència i sentit de la responsabilitat.

El document explica el perquè deu anys d'agressió política i militar U.S.A. no han pogut fer agenollar un poble més petit i més pobre. Ho explica, no pas amb elucubracions ni pretensions, sinó amb un raonament dialèctic i un gran coneixement del context històric del seu combat. El document valora altament l'aportació que suposa la movilització de masses contra els agressors U.S.A. en tots els països, fonamentalment als EE.UU., cosa que facilita i accelera l'ensorrada de l'estratègia de l'escalada i actua damunt de les contradiccions de la societat capitalista i les relacions inter-capitalistes. Aquesta realitat va desfent el “mite” de la invincibilitat de l'imperialisme ianqui i de la seva estratègia global. Ens ajuda, objectivament, als pobles que en sofrim l'urpada en l'econòmic i polític. Es desfà, també, la calúnnia contra la U.R.S.S., la qual demostra amb fets, i no de paraula únicament, la seva conseqüència en l'ajut militar als pobles en lluita armada contra l'imperialisme, ensems que practica una política de coexistència pacífica que permet evitar la generalització dels

conflictes locals —i que esdevinguin hecatombes atòmiques— sense capitular davant els imperialistes.

Nogensmenys, la situació obliga a l'opinió pública mundial a vigilar més que mai contra tota maniobra per part de Johnson; cal obligar-lo a passar, de les paraules de pau, als fets de pau.

El més urgent és: posar fi als bombardeigs contra la R.D.V. No ens limitem a constatar i a celebrar les victòries del Vietnam heròic: Ajudem-lo com ell ens demana que ho fem: movilitzant l'opinió pública del nostre país per a imposar la FI IMMEDIATA I SENSE CONDICIONS DELS BOMBARDEIGOS I DE TOT ACTE DE GUERRA CONTRA LA R.D.V.

SERRAT REBUTJA “ RAFAELITZAR-SE ”

L'opinió pública de Catalunya i milers d'homes i dones progressistes de tot Espanya han saludat amb alegria la negativa de Joan Manuel Serrat a cantar en el Gran Premi de l'Eurovisió si no se li permetia fer-ho en català.

I, contràriament, aquesta decisió de Serrat ha suscitat una reacció histèrica dels falders de Fraga Iribarne a la televisió, la ràdio i la premsa, els quals han presentat el gest de Serrat com un atemptat contra la llengua castellana i contra la unitat dels pobles d'Espanya.

Salta a la vista, no obstant, que la decisió de Serrat no va enfilada contra el castellà ni contra la unitat espanyola, sinó contra les discriminacions que el règim dictatorial franquista segueix mantenint contra la llengua i altres atributs nacionals del poble català.

Si no existissin les injustes limitacions que restringeixen l'ús de la llengua catalana no hagués sorgit el cas Serrat. Primer, perquè res no s'hagués oposat a que Serrat cantés en català a l'Eurovisió. I, segon, perquè Serrat hagués pogut cantar en castellà sense que això li creés “un problema de consciència”.

El problema de consciència que Serrat exposa en la seva carta a l'opinió pública es deriva que la seva llengua està discriminada; que les cultures i els pobles d'Espanya no viuen en condicions de llibertat i igualtat.

El cas Serrat ha apassionat tan vivament l'opinió pública degut a que milers de catalans i no catalans comprenen —o bé intueixen— que no és una disputa lingüística, sinó un episodi de la lluita que les forces popu-

lars de Catalunya i de tot Espanya lliuren contra les institucions i les pràctiques del poder feixista del General Franco.

El poble català i les forces progressistes de tot Espanya aprecien altament l'aportació que la Nova Cançó Catalana ve donant a la lluita per la justícia i la llibertat en el nostre país. Saben que el “Diguem NO” i altres cançons catalanes modernes desperten o estimulen la combativitat antifranquista de la joventut i de les masses populars, cosa per la qual consideren els seus autors o interprets com a companys de lluita.

D'ací que els demòcrates i antifranquistes vegessin amb hostilitat el tracte de favor que Televisió Espanyola concedia a Serrat i la designació d'aquest per a participar al concurs de Londres cantant en castellà. Entenien —probablement amb raó— que aquesta actitud dels serveis de Fraga Iribarne envers Serrat formava part d'una maniobra oficial dirigida a “rafaelitzar” els interprets més destacats de la Nova Cançó, que els franquistes desitjarien veure transformada en una cançó amorfa i cosmopolita, pròpia per a ésser “opi del poble”.

La reacció popular contra Serrat fou en realitat una reacció en defensa de la Nova Cançó. I no solament del seu continent català, sinó també —i sobretot— del seu contingut antifranquista.

Per això és normal que tots aquells que criticaren a Serrat en el primer moment, aplaudeixin ara la seva rectificació, que interpretem com l'expressió de la seva voluntat de mantenir-se al costat del poble en el combat per la llibertat.

HA MORT ANGEL LAINEZ.

A la Unió Soviètica, on emigrà el 1939, ha mort el company Angel Lainez.

Lainez dedicà íntegrament la seva vida a la lluita en defensa de la seva classe, primer a les files de la C.N.T. i més tard a la Unió General de Treballadors.

Durant la nostra guerra, Lainez fou elegit President del Sindicat Metal·lúrgic de la U.G.T. de Barcelona i membre del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Durant la seva estada a la U.R.S.S. es destacà com a treballador de xoc, rebent per aquest motiu varies distincions. Després de la revolució cubana marxà al país germà a treballar com a mestre en una escola d'aprenentatge, tasca en la que es guanyà l'estima i el respecte dels seus deixebles i de la direcció del Partit cubà. Una cruel malaltia feu indispensable l'amputació d'una cama. Els metges aconsellaren després el seu retorn a la U.R.S.S., el clima de la qual consideraven més favorable per a la seva salut. A la U.R.S.S. es recuperà ràpidament, però no tou ja possible extirpar l'arrel del mal que ara ha provocat la seva mort.

TREBALL s'associa al dolor de l'emigració espanyola a la U.R.S.S. per la mort del company Angel Lainez i envia a la seva família el condol de tots els comunistes catalans.